

מהיקות השבת

יו"ר ע"י קהל רובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזוע שליט"א
תלמידו של פוסק הדור בעל "שבת הלוי" וצוק"ר

◆ משיחורנו של מורינו הגה"צ שליט"א ◆

מתיקות מדת הענוה

מתיקות הניסים

— מכתבים למנוחת —

"במים אתך אני"

אל מערכת גליונות "מתיקות" שלום וברכה. ראשית ברצוני להודות לכם על הגליונות הנפלאים שמגיעים גם אלינו לארצות הברית ומרוממים אותנו בראת שמים, באהבת ה' ובמדות טובות. אשמח אם תוכלו לפרסם את המעשה שלי המלמד שהכל תלוי בהשגחתו יתברך ואין עוד מלבדו.

בשבוע שעבר ברוך ה' חתנתי את בני, כחדש לפני החתונה יצאתי לערוך מגביית כדי לגייס כספים לחתונה ולכלל המסתעף. באחד מהימים הייתי אמור להגיע למנין תפלת מנחה של אנשי געסקים שאמורים לתרום הרבה מאד, רשמתי בג' פי אס את כתיבת בית הכנסת ונסעתי לשם יחד עם החברותא שלי שבדרך דבר אתי דברי תורה ובנוסף הוא עזר לי בדרךכים.

המנין היה אמור להתחיל בדיק בשעה ארבע בצהריים, מספר דקות לפני ארבע כבר היינו בצלמת ראשית ממש קרובים למקום, והג' פי-אס הורה לי לקחת את הדרך השמאלית, התחלתי לפנות שמאלה, אך החברותא שלי זעק לי מיד זוהי טעות, אתה צריך לסוע על הנתיב השמאלי ולא לפנות שמאלה! והוסיף ואמר אם תכנס שמאלה הנסיעה תתארך בכחצי שעה.

באותה שנייה הסתכלתי במראה וראיתי שבדיק מאחורי הרמזור התחלף לאדם, קעת אני עומד באמצע הצמת, והייתי בלחץ גדול כי בעוד רגע רכבים מנתיב אחר יכולים להתחיל לסוע... כיון שקעת כלם עמדו, התחלתי לסוע וברס כדי לחזור לנתיב הכוון.

אך דא עקא באותו רגע אני מבחין « המשך המעשה בעמוד ד' »

נבחר להיטיב את הנרות, פי הטבת הנרות בשמן זית מרצה על ענוה ושתיקה, שדגמת השמן הנמזג בחשאי - בלי השמעת קול, כך גם אהרן הנה מוכן לעשות מעשים טובים בחשאי בלי שיראה את גדלתו, כמו שיוכיח מה שהוא שמח בלבו בראותו בגדלת אחיו מלשה הקטן ממנו.

בין הנכה לפורים

והדלקת הפנונה בשמן זית, מלמדנו שדעת ה' מאירה באדם צנוע וישקט כמו השמן הנמזג בחשאי, ומצינו בפסוק (שמות יט ט), 'אינו דומה שומע לראיה', והינו שמעלת הראיה גדולה מפעלת השמיעה, וזוהי מעלת הפנונה בבית המקדש שמסתתרים באורה, וכן זוהי מעלתם של ימי הנזקה למוול ימי הפורים, שבימי הפורים אנו שומעים את המנגלה ומקריזים את הנס בקול רם, ואלו בהנקה פרוסים הנס נעשה על ידי ראית הנרות.

פי כגדל ההסתרה שהיתה בזמן הנזקה, כך הנה צריך לתקן דבר גדול יותר לזכור את הנס, והמלחמה בטמאת היגנים לא נגמרה בנס פה השמן, שכן עדיו היו מתגנבים ולאחר מכן צדוקים וכן במשך כל הדורות היו אפיקורסים ומשפילים שנסו להלחם על הסיודות הפנימיים של התורה והמצוות.

ועל זמנים פאלו תקנו לפרסם את הנס על ידי ראיה הגדולה מהשמיעה, שראית הנרות מזכירה לנו להודות ולהלל לשמו הגדול על נסיו וחסדיו שעמנו ולזכור להאיר בתוכנו את האמונה והאור היהודי.

בפרשתנו פרשת תצוה לא מזכיר כלל שמו של משה רבנו, משום שאמר: 'ואם אין מחני נא מספרך'.

וקשה לכאורה, שבשביל כבודו של משה רבנו היה ראוי שלא לתקבל בקשת "מחני נא", בפרט שבאלו הכי הקב"ה כבר מחל על חטא העגל ואמר למשה "סלחתי כדברך", ומדוע אם כן נמחה שמו של משה בתורה? ומדוע דוקא בפרשת תצוה לא הזכיר שמו?

ויבאר בהקדם מה שפרשתנו פותחת במצות הפנונה שאהרן הכהן ובניו אחריו יזכו לערוך אותה, ולכאורה היה מן הראוי שפרשה זו תתחיל בפסוק "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך", וכיון המלמד שאהרן ובניו הם משרתי ה', ואחר כך לכתב על המצוות שבתפקידם, כמו מצות הפנונה שאמורה לכאורה להאמר בסוף הפרשה, בפסוקים שמדבר על הקטרת שבהם מזכיר גם ענין הטבת הנרות?

הצנע לכת

אלא שבפרשת בהעלותך מובא שמוצות הפנונה נתנה לאהרן לאחר שחלשה דעתו כשראה שכל הנשיאים זכו להביא קרבנות ורק הוא לא זכה כמותם, וה' אמר לו שלך גדול משלכם, שאתה עומד ומיטיב את הנרות, וכך היא דרךם של הצדוקים שהם שפלים ונחלשת דעתם פאשר הם סבורים שאינם רצינים לפני ה', ואהרן הפנה חשב שפוא אינו ראוי להקריב קרבנות לפני ה' ולכונן בהם את הפנונות הקדושות שראוי לכונן בהם.

ודוקא מפני שפלותו של אהרן הפנה הוא

• הרה"צ ר' אליהו קאהן שליט"א
• משגיח דרשיבתנו •

סוד ההצלחה במלחמת היצר

הגמרא בסקה (נב) אומרת, שלעתיד לבוא היצר הרע נדמה לצדיקים כהר גבוה ולרשעים הוא נדמה כחוט השני. וקשה, שמיצינו במקום אחד (ב"ק א): "ובסיביו נשערה מאד" מלמד שהקב"ה מודקדק עם סביביו אפילו כחוט השני, ומשמע מכך שהיצר הרע של הצדיקים הוא בדברים דקים מאד לפי רום דרגתם, וכמו שהמציאות מוכחת שלצדיקים יש נפש מזקקת ואינם נמשכים אהרי היצר הרע, ולעומת זאת נראה במציאות שלרשעים יש יצר הרע גדול מאד כהר גבוה, שהרי הם נכשלים בחטאים גדולים מאד?

ואפשר לבאר, שהאמת היא שהיצר הרע הדק של הצדיקים הוא גדול מאד כהר גבוה, שהרי אמרו חז"ל (סנה"א): "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו", ואלו הרשעים, אמנם הם מנחים במ"ט שערי טמאה ובעיני עצמם נדמה להם שיצרם גדול מאד, אבל את האמת מגלים לנו חז"ל, שהיצר שלהם הוא קטן כחוט השני, שנקל לנתקו.

ואם בו היה אמור להיות שהרשעים ינצחו את יצרם והצדיקים לא יצליחו לנצחו, אלא שכל נצחון היצר אמרו חז"ל 'לולי הקב"ה עוזרו אינו יכול לו', ועל כן הצדיקים שחיים את האמונה בה', הקב"ה עוזרם והם מצליחים להתגבר על יצרם הגדול, ואלו הנפילה של הרשעים מתחילה בחסר האמונה שלהם בה', שהם סומכים על כחם ולא נודדים את עצמם שלא לבוא לידי נסיון, עד שאפילו בנסיון של חוט השני אינם יכולים לעמד.

שבבהמה, וזריקת הדם מלמדת את חסד הדמים שבגופנו שהקב"ה מנקה לנו את הדם מהזואים וחיידקים לא טובים, וכן היו מנתחים את אברי הבהמה אחד לאחד, כדי שפיר ידקק את החסד שבכל אבר ואבר שבגופנו.

וכגון החזה והשוק, שהם כנגד חסד הלב המנחם בחיה, והשוק כנגד חסד השואים, ואת החזה והשוק היו נותנים לכהן, כהקרת הטוב על מה שהפכו רץ ברגליו ומלמד את פגות הלב בעבודות הקדושות, וכן שגורם לעם התעלות וקדושה על ידי מעשיו הקדושים ועל ידי החשן המנחם מעל החזה, וכשעם ישראל עמידו את עגל הזהב, הם הראו בכך כפיית טובה לחסד הבשר והדם שבגופם.

מסירות נפש לעם

וכשעם ישראל חטאו בעגל, משה רבנו הבין שיש להם חסר נאמנות אליו והם כפויי טובה, אבל בעונותיהם הוא תלה את סרחונם של ישראל בעצמו, שבכיוול יש בו איזה חסרון, שלכן הם רוצים להחליף אותו בעגל הזהב, ולכן בקש מה' "סלח נא לעון העם הזה" וכו', ואמר "ואם אין מוחני נא מספרך", כי תלה את האשמה בעצמו.

והקב"ה נענה לבקשתו, שלא מזכר שמו של משה בקרשיתנו, וזאת בכדי להראות על ידי כך את גדלותו של משה רבנו, שלא זו בלבד שעד כה הוא דאג שעם ישראל יתעלו

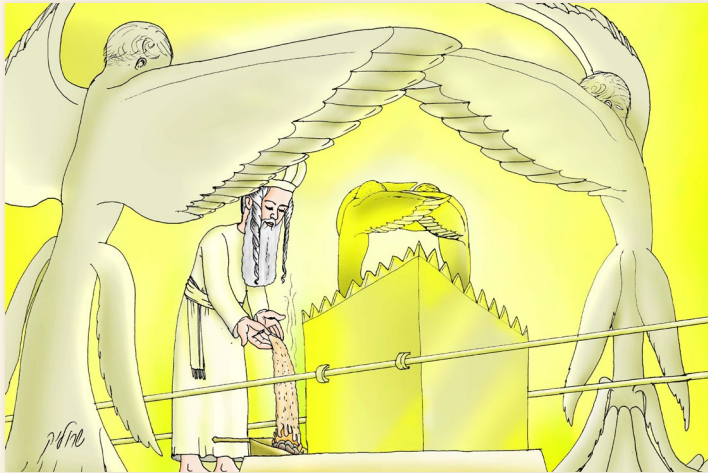
לפי האמור יתבאר טעם לכך שפרשת תצוה מתחילה במצות המנוחה, כדי ללמדנו שכמו שהלשה דעתו של אהרן שמפני כך הוא זכה למצות המנוחה, כך בדומה לזה פשעם ישראל עשו את העגל, חלשה דעתו של משה רבנו, והיה נדמה לו שהעם נכשלו בחטא העגל מפני חסרון שיש בו חליה.

דהנה משה רבנו הנהיג את עם ישראל בלי שהיה לו שום ישות מעצמו, אלא עשה הכל בבטול מלא לרצון ה', וכל מה שאמר לעם ישראל צויים מה לעשות, כגון ציווי בניית המשכן וכליו ובעשיית בגדי הכהונה, הרגשתו היתה שהוא עומד ומשרת את העם, ולא עשה זאת בהתנשאות עליהם, ונדקא עונותיהם הגדולה של משה רבנו והרפואה שהיה לו כלפם, גרמו לעם ישראל להיות כפויי טובה פלפוי, עד שהם רצו להחליף את משה רבנו בעגל הזהב, ולא היתה להם כנה שעגל הזהב הוא תחליף לאמונה בה' חליה, אלא רק תחליף למשה רבנו, שרצו דמות מכבדת שתעמד בראש העם, ולא דמות מלאה עונה כמשה רבנו.

חסדי ה' שעלינו

וכמו כן הם לא העריכו את חסד הבשר והדם הזורם להם בגופם, אלא הם העריכו את הכסף והזהב, אבל אדרבה, לזה הקב"ה מצוה אותנו על הקרבת הקרבנות, כדי שנתעורר דרך כך להעריף את חסד הבשר והדם שבגופנו דרך הבשר והדם

מתיקות בקדש הקדשים

הכהן הגדול כנס לפני ולפנים כשהוא לבוש בבגדי לבן, ומקטיר את הקטרת ליד ארון הברית והקרובים העשויים מזהב.

מדוע חוששים ואומרים שהכהן הגדול לא יכנס לקדש הקדשים בבגדי זהב משום 'אין קטגור נעשה סגור', שהזהב מזכיר את חטא העגל, ואלו בארון הברית ובקרובים אין חשש כזה והם עשויים מזהב?

על כך במאמר: 'מתיקות הכפרה שבבגדי הכהונה'

פניני הלכה

• הרה"ג ר' יוסף סאנדר שליט"א •

מדיני קריאת המגלה (א)

מצוות קריאת המגלה היא לקרואה בלילה ולקרותה גם ביום (ש"ע תרפ"א א). וקדם קריאת המגלה מברך שלש ברכות, על מקרא מגלה, שעשה נסים, ושהחיינו. ואינו ספרד ביום אינו מברך שהחיינו אלא אם כן שכתב לברכה בלילה ונזכר לאחד משנים את קריאתה, שאז מברך ביום (תרצ"א א), ולאחר קריאתה מברך 'הרב את ריבנו' ונהגו לומר בלילה 'אשר הניא' אבל לא ביום (שם בהג"ה) ואין מברכים לאחריה אלא בצבור (שם).

אפשר לקרוא את המגלה בין מקמד בין מיושב, מלבד השליח צבור שקורא מקמד מפני כבוד הצבור (תרצ"א א) ומעקר הדין קורא את המגלה ואינו כורך את העמודים שקבר קרא אלא מניחה פתוחה באגרת להראות הנס (תרצ"א י), ונהגו לחוש לקברת האומרים שקבר לפני הקריאה ופשוט את המגלה בלחץ באגרת וקוראה (תוס' מגלה ד. ובשו"ת מהר"ל סי' טו), וכשגמר קריאתה כורכה בלחץ ומברך (תרצ"א י).

ונחלקו הפוסקים אם לאסור אחיות המגלה בידים, כדיו ספר תורה שאסור לאחוז בידים בלי מטפחת, וכתב הרמ"א (סי' קמ"א א) שלא נהגו להחמיר בזה. ונכון לטול הידים קדם שיאחז במגלה (ע' משנ"ב שם סי' ק"ד).

למחות את כל ישתו לכבוד ה', ולהכתיר את אחיו ונפיו במקומו ובמקום בניו, והיא תפארתו הגדולה של משה.

בכל זאת הוא עומד בפרץ לכפר להם, עד כדי כך שהיה מוכן למחות את שמו עברם והיה מוכן לעשות הפל בשביל שהקב"ה יאמר לו "סלחתי בדברך".

ויתקדשו מטמאות מצרים ויהיו ראויים לעלות דרגות בעת שהתקדשו ועמדו תחת הר סיני, אלא גם כעת, כשהגיעו זמנים שעם ישראל הגיעו לשפל המצב שפכו לו טובה,

מתיקות בטול הישות

הגדלה שלנכח עינינו

ובזה יובן טעם למה שמושה רבנו בקש שימחה שמו והקב"ה נענה לו בפרשת תצוה, כי בפרשה זו מבאר כל ענין בגדי כהונה שהם עשויים לכבוד ולתפארת, וכינון שכל חטא העגל היה מפני שלא העריכו את משה רבנו שהנהיג את העם בענוה, לכן בפרשתנו לא הזכיר שמו של משה, מפני שבה מבאר שמושה רבנו הלביש את בגדי כבוד ואתפארת לאהרן אחיו ולבניו אחריו, שלא יבואו ללגל בזהם ויבקשו להחליף אותם.

ועוד, שדוקא בפרשת תצוה שבה מבאר שמושה עמד בנפשו קשה מאד שאדם רגיל לא מסגל לעמוד בו - להכתיר את אחיו ובניו במקומו ובמקום בניו, בפרשה זו הקב"ה לא הזכיר את שמו, כי כבר מבארת בה גדלתו העצומה של משה רבנו, שנחלשה דעתו ותלה את סרוחנם של ישראל שחטאו בעגל כביכול בסבתו ובניו, וכן רואים את עונותינו הגדולה, שמשח את אהרן ובניו לכהונה בעין טובה ובפשלות עצומה, ולכן הקב"ה דבר אתו בפרשתנו בלשון נוכח, כי זה אנו רואים לנכח עינינו את מעלותיו הנשגבות של משה רבנו.

וזה ששמו של משה נמחה בפרשה זו, מסמל על כך שבפרשה זו מבאר שמושה הסכים

נותן לנו לבאר מדוע דוקא בפרשתנו תצוה לא מזכיר שמו של משה, והבאר הוא הנהגה בפרשתנו מבאר שמושה רבנו הצטוו להלביש את אהרן ובגדי כהונה וגם להלביש את בניו, ומשה רבנו עשה זאת בגדל עונותינו והבטול שלו לרצון ה', אף על פי שהיה לו כאן נסיון גדול לתת את הכהונה לאחיו, ומעלתו של משה היתה בעקר מה שהוא הלביש גם את בני אהרן.

כי להלביש את אהרן, שהוא אחיו הגדול ממנו, זה עדין לא חדוש כל כך גדול כמו שהוא הלביש את בניו של אהרן שהם קטנים ממנו, ועוד שהיו לו שני בנים בעצמו, וזהו קשי עצום להכתיר את בני אחיו לשרת את ה' ולא את בניו, ובגדי הכהונה היו מלאים בדת של מידות טובות וקרבת אלוקים, כמו שאמרנו חז"ל (ערכו טו) שכל בגד מבגדי הכהונה היה מלמד מידות טובות, ומשה רבנו היה אמוי לרצות מאד את הבגדים הללו.

ובכל זאת, פיון שהקב"ה רוצה לתת את הבגדים האלו לאחיו ולרועו, הוא נותן אותם להם ומלביש להם אותם תוך כדי שעינו עין טובה מאד, כי הבין שהטוב ביותר לפני ה' הוא להיות בעל עין טובה ולהתרחק מהקנאה לגמרי ולכן הוא היה מוכן לזכות את אחיו ואת זרעו בכל המידות הטובות הללו.

מתיקות הפפירה שבבגדי הכהונה

החשיבות האמתית

ומתרצת הגמרא 'חוטא בל יקריב', 'חוטא בל יתנאה', והגמרא שם מסבירה שדוקא לפני ולפנים בגדי זהב הם קטגור ואלו בחוץ אינם קטגור, והינו שפאשר פהו גדול נכנס לפני ה' בקדש הקדשים, עליו להפנס בבגדי לבן פשוטים ולא בבגדי זהב, מפני שאין גדלה לפני המקום.

ולכן, אף על פי שהיה בקדש הקדשים את הכהובים והארוץ העשויים מזזהב, אבל העקר הוא שלא יהיה על הפהו הגדול בגדי זהב, פי עלולים להפנס בו או באחרים מחשבות זרות

פרשתנו היא פרשת עשית בגדי הכהונה, והנה אמרו חז"ל (ר"ה כו), שהסבה שהפכה הגדול לא נכנס לקדש הקדשים בבגדי זהב היא משום שאין קטגור נעשה סגור, ולכאורה מדוע שבגדי הכהונה יהיו קטגור, הרי הפהו הגדול לובש אותם עליו במצות ה' ? וכבר שאלו בגמרא (שם), שבקדש הקדשים מנחים הארוץ והכהובים העשויים מזזהב, ואפשר לבאר את שאלת הגמרא שהכהובים שהם דמויות העשויות מזזהב מזכירים יותר את חטא העגל שהיה דמות עגל עשוי מזזהב, ומה שאין פן בגדי הזזהב שלא היו בהם דמויות מזזהב.

כפרה של ענוה

ולאור האמור יבנו גם מה שמצינו בדברי חז"ל (רכ"ו טו), שבגדי הטהוה היו מכפרים, הרי לכאורה יש בזה משום 'אין קטגור נעשה סגור' שהזהב מזכיר את חטא העגל, אלא מפינו שעקר החשש הוא ממחשבות זרות, אז דוקא בקדוש הקדשים חוששים אפילו למחשבה קלה שהפכה יפשל בה בגין בגדי הזהב, אף בחוץ כלפי העם הגדלים מכפרים, כי לאחר שמושה רבנו הליבי את הבגדים לאהרן הפהו בענוה גדולה, קעת בכל פעם שרואים את בגדי הטהוה, הם מזכירים את הענוה של משה ואת עינו הטובה באהרן אחיו ובגניו אחריו, ומכך באו להקבע לפני ה' קדרכו של משה ועל ידי כך התפירו העוונות.

ויבאר בגמרא (שם) כל בגד ובגד על מה הוא מכפר, ואפשר לבאר שהבגדים היו מסמלים ההפך מאותו עוון או מדה רעה שעליו הם מכפרים, וכגון מה שהציץ מכפר על עזת מצח, כי העז הוא מרצה את מצחו ולא מתבייש, והציץ היה על מצח הפהו הגדול להראות על בושה, וכן הפנתה מכפרת על שפיכות דמים, כי בפנתה היו משבצות שזה מראה שלכל אדם יש לו את המשבצת שלו, ואין מה להקניט לתחום של השני ולשפף את דמו וכן על זה הדרך.

החביבות שבכל יהודי

והגמרא (סוטה לו) אומרת, שפתיבת השמות

באבני החשן היתה 'קתולדתם', היינו כמו שקרא להם יעקב ראונו שמעון וכו', ולא כמו שקרא להם משה ראונו שמעוני, ואפשר לבאר, שהספה שמושה רבנו הוסיף את האות 'י' לשבטים כמו שגם ליהושע בן נון הוא הוסיף את האות 'י', כי האות 'י' מרפנת על השפלות שאדם צריך להיות קטן ונשפל, ומשה רבנו היה קטן מאד בעיניו והרגיש שהוא צריך את השבטים, ויעקב אבינו שהשבטים היו בניו, הוא לא היה צריך להרגיש בהם את האות 'י', אבל משה רבנו רצה להראות בכך שהוא קטן והוא צריך להפלל בכל שבט ושבט, ובנוסף אפשר לומר, שמשמעות ראונו שמעוני וכו' היא לשון שמראה על חביבותם של השבטים בעיני משה.

ובאבני כתפות האפוד נאמר: "ששה משמתם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים", ועל דרך המוסר אפשר לומר שיש בכך ללמדנו שטבע האדם הוא שהשבטים האחרים נראים בעיניו כנותרים ומיתרים ושאנים נצרכים, ולכן "מעשה חרש אבן", כל אחד צריך להיות "חרש לא אשמע", שלא לשמע ולא לראות חסרונות בזולת פדי שלא יבוא לזלזל באחרים, אלא "פתוחי חתם תפתח את שתי האבנים", שיראה בכל אחד את החותם והאבן המיוחדת שלו שהיא מאירה ממעלותיו וממדותיו הטובות.

אם נקבה ולא הצלחנו להפעיל אותו, וגם בעל פה לא ידענו איך לטוע. בצר לנו עצרנו בצד ונופפנו ביד לעזרה תוך כדי שמלכלנו תפלות חרישיות לה' שיגור לנו, לפתע עצר לדינו יהודי הנראה כאדם אמיד, הוא הדרך אותנו כיצד להגיע ליעדנו, ולאחר שהודינו לו הוא שאל מה מעשינו כאן.

ספרתי לו שנסענו לאותו בית כנסת כדי לרוץ מגבית לחתנת בני, ולהפתעתי הוא אמר שגם הוא נמנה על מתפללי בית כנסת זה, ולצערו בדיק היום הוא לא זכה להשתתף שם בתפלת מנחה, 'אם בהשגחה פרטית כזאת פגשתי אותך, אני רוצה לעזר לך', הוא רשם לי צ'ק עם תרומה בסכום גדול יותר מכל אחד מהתורמים באותו בית כנסת.

ראינו שהקב"ה משגיח על עולמו, וכל צער שיש גם הוא לטובה.

א. א. פלעטבוש

עצה מתוקה

כל אדם שעושה בעבודת ה' את כל מה שביכולתו, זה נקרא שהוא הגיע לעת עתה לשלמות שלו, גם אם לא זכה לשלמות שרואה בחברו, כי הקב"ה ברא את העולם באופן שלכל אחד יש תפקיד ושלמות משלו, ומצד אחד כל אחד צריך להשתדל לעשות את כל מה שביכולתו לזכות לכל סוגי השלמויות, ומאידך ישמח בחלקו ובשלמות שלו, גם אם לא הצליח להגיע לשלמות שרואה אצל אחרים.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, זכנו להשלים את עצמנו במעשים טובים ובמדות טובות ובראשו במדת עין טובה, לשמח בטובתו של כל אחד מישראל ולא להתקנאות במי שזכה למעלות טובות יותר מאתנו, ונלמד זאת ממשוה רבנו שבטל את רצונו לפני רצונה, והכחיר את אהרן ואת בניו להיות כהנים משרתי ה' במקום שהוא ובניו זוכו ליה, כי הבין שהותר והעניו טובה על הזולת, זוהי השלמות הגדולה והחשובה בעיניך ביותר ועל ידי כך נזכה שגם אתה תביט עלינו רק בעין של רחמים, ותמהר ותחיש לנאלנו גאלת עולמים, אמן כלה.

"זפריי מתוק לחבי"

מדוע נותנים לפהו את החזה והשוק?

הפתרון לחידה מונח בתוכן גיליון זה. ניתן לשלוח את התשובה לכתובת האי-מייל: 7885595@GMAIL.COM או בהודעה קולית בקו 'קול מתקוות': 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון | הזוכים מפרשת משפטים: לוי יצחק אהרונסון, בני ברק, בצלאל וקנין, רכסים

בגדת של הפוליס שצופרת כלפי בצפירות המלחיות של הפוליס... הלב שלי החל לדפק במהירות ואני רואה את השוטר כבר יוצא מהבגדת... הבטחתי מעות לצדקה ונעקתי לה: 'רבנו של עולם, תציל אותנו, תושיע אותנו'.

בחוזר היו טפטופי גשם קלים מאד ולפתע ארעה הפתעה מיוחדת, הגשם התהפך ברגע אחד למטרות עז אדירים, עד שלא היה אפשר לראות יותר ממטר קדימה, הספקתי רק לראות את השוטר וכנס חזרה לבגדת, ואני המשכתי בנסיעה לחיים טובים ולשלום.

הגענו לבית הכנסת, התפללנו מנחה מיוחדת שלא היתה לנו הרבה זמן ולאחר מכן במגבית תרמו לנו בעין יפה מאד.

אך בזה לא נגמר הספור, בחזור משם, כשהייתי על כביש מהיר, לפתע הגי פי